Numer 52 **Poznań, dnia 24 grudnia** **Rok 1927**

Dziennik Urzędowy

Województwa Poznańskiego

Prenumerata kwartalna wynosi 2,50 zł. Wiersz dwulamowy kosztuje 1 zł. Cenę poszczególnych numerów oblicza się według arkuszy. Arkusz kosztuje 50 gr.

Dział urzędowy.

Przegląd publikacyj.

Przepisy
o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych oraz zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych, walorów państwowych i innych państwowych znaków wartościowych, zatwierdzone uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1927 roku

688.

§ 1.

Wszystkie kasy państwowe i Bank Polski przyjmują przy wpłatach bez żadnych ograniczeń i potrąceń uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, które posiadają:

a) nie mniej niż dwie trzecie powierzchni biletu,

b) serję i numer oraz podpisy w całości.

Zatarcie poszczególnych cyfr numeracji, powstałe wskutek normalnego zużycia w obiegu, nie może być powodem odmowy przyjęcia biletu.

Bilet sklejony może się składać tylko z części, należących do tego samego biletu.

Uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, odpowiadające warunkom, przewidzianym w ustępach poprzednich, będą wymieniane bez żadnych ograniczeń i potrąceń przez Centralną Kasę Państwową, wszystkie kasy skarbowe i Bank Polski.

§ 2.

Uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, nie odpowiadające warunkom, przewidzianym w § 1, o ile nie wzbudzają podejrzenia co do oszukańczych z niemi manipulacyj, wymieniane będą przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe i Bank Polski bez żadnych ograniczeń i potrąceń, o ile odpowiadają specjalnym przepisom, wydanym przez instytucje emitujące dla każdej poszczególnej emisji i wartości.

Bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, dziurkowane przez Bank Polski, Centralną Kasę Państwową i kasy skarbowe przy wycofywaniu ich z obiegu, wymianie nie podlegają.

§ 3.

Bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, nie odpowiadające przepisom, wydanym na podstawie § 2 przez instytucje emitujące, mogą być wymieniane tylko na skutek każdorazowego postanowienia Dyrekcji Banku Polskiego, ilekroć poszkodowany usprawiedliwi, że uszkodzenie nastąpiło z przyczyny, która nie może mu być poczytaną za winę.

Wymiana uskuteczniona będzie za potrąceniem kosztów porta, korespondencji i druku biletu.

§ 4.

Przyjmowanie do wymiany lub spłaty uszkodzonych walorów państwowych, jak obligacje pożyczek państwowych, bony, bilety skarbowe oraz inne państwowe papiery wartościowe, uskutecznia się we właściwych dla danego waloru instytucjach bez żadnych ograniczeń i potrąceń, o ile posiadają:

a) nie mniej niż $^2/_3$ powierzchni papieru,
b) serję i numer oraz conajmniej jeden podpis w całości.

Papier sklejonego waloru składać się może tylko z części należących do tego samego egzemplarza.

Kupony do obligacyj winny całkowicie odpowiadać przepisom powyższym, a nadto oprócz numeru emisyjnego posiadać winny numer bieżący kuponu, bądź datę płatności.

§ 5.

Obligacje pożyczek państwowych, jakoteż kupony od nich oraz inne walory państwowe, nie odpowiadające warunkom § 4, a uszkodzone przez pożar, powódź i inne nadzwyczajne wypadki, mogą być wymieniane tylko na skutek każdorazowej decyzji Ministra Skarbu po udowodnieniu przez petenta przyczyny uszkodzenia.

Wymiana uskuteczniana będzie za potrąceniem kosztów porta, korespondencji i druku waloru.

§ 6.

Niezależnie od postanowień §§ 4 i 5 walory państwowe ulegają amortyzacji według obowiązujących przepisów, o ile im to prawo wyraźnie nie zostało odjęte.

§ 7.

Uszkodzone banderole podatkowe mogą być wymieniane, o ile są przedstawiane w arkuszach, i tylko na zasadach, przewidzianych w § 5.

Banderole, pocięte na pojedyńcze opaski, wymianie nie podlegają.

Wymiana uszkodzonych znaków opłaty stemplowej, statystycznej, pocztowej i innych uskutecznia się na mocy specjalnych przepisów.

§ 8.

Przy wpłatach, uskutecznianych do kas państwowych obiegową monetą metalową, oraz przy wymianie monet, które utraciły wskutek normalnego użycia w obiegu część swej wagi, obowiązuje przepis art. 13 załącznika do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1924 r. w przedmiocie tekstu rozporządzenia o systemie monetarnym (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 401).

§ 9.

Monety autentyczne z brakami mienniczemi, a więc mające rysunek niewyraźny, nieprawidłowy, lub pęknięte itp., podlegają wymianie przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe i oddziały Banku Polskiego bez żadnych potrąceń.

§ 10.

Wymiana monet uszkodzonych należy do Mennicy Państwowej.

W razie przedstawienia w jakiejkolwiek kasie państwowej lub Banku Polskim uszkodzonej obiegowej monety metalowej monetę taką należy zatrzymać za potwierdzeniem odbioru i przesłać ją Mennicy Państwowej.

Mennica Państwowa w razie stwierdzenia przez nią przypadkowego uszkodzenia monetę tę wymienia posiadaczowi, w razie zaś stwierdzenia rozmyślnego uszkodzenia monetę kasuje i zwraca ją temuż.

Uszkodzone monety złote i srebrne mogą być na życzenie okaziciela nabywane przez oddziały Banku Polskiego jako kruszec na wagę.

Bank Polski skupione w ten sposób monety przesyła Mennicy Państwowej do demonetyzacji.

§ 11.

I. W razie zgłoszenia w jakiejkolwiek kasie państwowej, samorządowej lub instytucji kredytowej biletu bankowego, państwowego lub zdawkowego, waloru lub innego państwowego znaku wartościowego sfałszowanego, podrobionego, dziurkowanego (§ 2) lub budzącego wątpliwości co do autentyczności względnie pochodzenia, należy przedstawiony znak wartościowy zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić w 4 egzemplarzach protokół.

Protokół winien zawierać:

a) opis okoliczności zatrzymania podejrzanego znaku wartościowego,
b) imię, nazwisko i zawód okaziciela, miejsce jego zamieszkania, datę i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców,
c) opis zatrzymanego znaku wartościowego (wartość odcinka, data emisji, serja, numer i inne cechy szczególne),
d) oświadczenie osoby, u której znak wartościowy zatrzymano, co do źródła, z którego znak ten otrzymała,
e) podpis zatrzymującego oraz podpis lub odcisk palca okaziciela znaku wartościowego.

Jeden egzemplarz protokółu pozostaje u kwestjonującego (w urzędzie), drugi otrzymuje

zainteresowany, trzeci i czwarty wraz z zatrzymanym znakiem wartościowym odsyła się bezzwłocznie jako posyłkę pośpieszną do Państwowych Zakładów Graficznych w Warszawie dla dokonania ekspertyzy.

Jeżeli na okaziciela padą podejrzenie fałszowania względnie rozmyślnego puszczania w obieg falsyfikatów, należy wezwać policję, która ustali tożsamość osoby i postępuje w myśl właściwych przepisów.

II. Po dokonaniu ekspertyzy nie później jak w ciągu 48 godzin, licząc od chwili otrzymania zakwestjonowanego znaku wartościowego, Państwowe Zakłady Graficzne w razie stwierdzenia:

a) fałszerstwa lub podrobienia — przesyłają trzeci egzemplarz protokółu łącznie z orzeczeniem wstępnem do Komendy Głównej Policji Państwowej do ewidencji i rejestracji, czwarty egzemplarz protokółu wraz z orzeczeniem i falsyfikatem — do prokuratora przy sądzie okręgowym miejsca zatrzymania falsyfikatu,

b) autentyczności — przesyłają znak wartościowy wraz z orzeczeniem instytucji kwestjonującej, która zwraca go bezzwłocznie okazicielowi za pokwitowaniem.

§ 12.

Państwowe Zakłady Graficzne w razie stwierdzenia nowego typu falsyfikatu biletu państwowego, zdawkowego lub bankowego sporządzają jego opis, który podają do wiadomości Ministerstwa Skarbu i Banku Polskiego.

O pojawieniu się w obiegu nowego typu falsyfikatu biletu bankowego wydaje komunikat prasowy Bank Polski, biletu zaś państwowego i zdawkowego — Ministerstwo Skarbu.

Równocześnie treść komunikatu prasowego z uwzględnieniem szczególnych cech rozpoznawczych winna być przez Ministerstwo Skarbu względnie Bank Polski podana do wiadomości wszystkim władzom centralnym, które obowiązane są zawiadomić podległe im organy.

§ 13.

W razie przedstawienia w jakiejkolwiek kasie państwowej, samorządowej lub instytucji kredytowej obiegowej monety metalowej fałszywej lub wzbudzającej wątpliwość co do autentyczności, należy zastosować sposób postępowania, jak w § 11 ust. I z tą zmianą, że zatrzymaną monetą przesyła się bezzwłocznie dla zbadania do Mennicy Państwowej w Warszawie.

Mennica Państwowa postępuje zgodnie z § 11, ust. II, a w razie potrzeby zawiadamia bezzwłocznie o tem Ministerstwo Skarbu.

§ 14.

Dla zakwestjonowanych znaków pieniężnych i walorów państw obcych ustala się tryb postępowania przewidziany w §§ 1, 12 i 13.

§ 15.

Co do autentyczności, względnie podrobienia lub sfałszowania walorów krajowych i zagranicznych Państwowe Zakłady Graficzne, zaś co do monet Mennica Państwowa — są obowiązane na żądanie sądów, prokuratorów i władz bezpieczeństwa dokonywać ekspertyz i wydawać orzeczenia.

Co do autentyczności względnie podrobienia lub sfałszowania walorów zagranicznych władze wyżej wymienione mogą zwracać się o dokonanie ekspertyzy i wydanie orzeczenia także do instytucyj zagranicznych, emitujących dane walory. Żądania takie należy kierować za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości, o ile umowy międzynarodowe nie zawierają odmiennych przepisów.

§ 16.

Władze sądowe przesyłają po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu spraw o podrabianie lub fałszowanie biletów bankowych, państwowych i zdawkowych, papierów i znaków wartościowych (§ 7 ustęp ostatni) falsyfikaty oraz inne dowody rzeczowe, służące bezpośrednio do podrabiania lub fałszowania (np. prasa, kamień litograficzny itp.) do Państwowych Zakładów Graficznych. Falsyfikaty przechowuje się w Państwowych Zakładach Graficznych conajmniej jeden rok, poczem ulegają komisyjnemu zniszczeniu z wyjątkiem tych, które jako charakterystyczne odmiany falsyfikatu, winny być zatrzymane w specjalnie w tym celu prowadzonych albumach.

Falsyfikaty monet, będące dowodami rzeczowemi w sprawach o podrabianie monet lub fałszowanie, władze sądowe przesyłają po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu tych spraw do Mennicy Państwowej w Warszawie.

Jeżeli w sprawie o podrabianie lub sfałszowanie walorów zagranicznych jest więcej niż jeden identyczny egzemplarz falsyfikatu tego samego waloru, jako dowód rzeczowy, natenczas po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu sprawy władze sądowe przesyłają drugi egzemplarz waloru instytucji zagranicznej, dokonującej ekspertyzy, na jej żądanie.

§ 17.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie na obszarze całego Państwa z dniem 1 października 1927 r.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczas w tym przedmiocie obowiązujące przepisy.

Prezes Rady Ministrów: **J. Piłsudski.**
Minister Skarbu: **G. Czechowicz.**

*

Powyższe przepisy są zamieszczone w „Monitorze Polskim" Nr. 219 z dnia 24-go września 1927 r.

Sprawy osobowe.

Mianowanie członka Komisji Przewłaszczeniowej na powiat obornicki.

689.

Na podstawie art. 1 rozporządzenia Minist b. dz. pr. z dnia 21 czerwca 1921 r. (Dz. Urz. Min. b. dz. pr. Nr. 23 na rok 1921 poz. 149) w sprawie zezwolenia na przewłaszczenie nieruchomości fabr. oraz nieruchomości miejskich, mianuję aż do odwołania w myśl art. 1 tegoż rozporządzenia członkiem Komisji Przewłaszczeniowej na powiat obornicki p. **Józefa Muczaka,** sołtysa w Kowanówku.

Poznań, dnia 9 grudnia 1927 r.

L. dz. 33827/27 I. Wojewoda: **Bniński.**

Mianowanie urzędnika Stanu Cywilnego.

690.

W miejsce p. Antoniego Wudzińskiego, rolnika w Załachówku, zamianowałem p. **Kazimierza Zembrzuskiego,** posiedziciela ziemskiego w Gąbinie, urzędnikiem stanu cywilnego na obwód Jabłówko w powiecie szubińskim. Zarazem przenoszę siedzibę Urzędu Stanu Cywilnego do Gąbina.

Poznań, dnia 10 grudnia 1927 r.

L. dz. 33503/27 I. Wojewoda Poznański.

Sprawy rzeczowe.

Rozporządzenie policyjne z dnia 5 grudnia 1927 r. dotyczące czyszczenia i płukania naczyń do picia w lokalach publicznych.

691.

Na mocy §§ 6, 12 i 18 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 (Zbiór ustaw str. 265) i § 137 ustęp 2 ustawy o ogólnej administracji kraju z dnia 30 lipca 1883 rozporządza się za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na cały obszar Województwa Poznańskiego co następuje:

§ 1.

W lokalach publicznych jak restauracjach, wyszynkach, kawiarniach itp. należy utrzymywać naczynia do picia, w których się podaje gościom napoje, każdego czasu w czystym stanie. Wobec tego winny naczynia te być codziennie gruntownie czyszczone.

§ 2.

Przed każdorazowem napełnieniem należy naczynie do picia po stronie wewnętrznej i zewnętrznej dobrze opłukać. Zaniechanie tego może nastąpić jedynie na wyraźne żądanie gościa, który naczynie poprzednio używał.

§ 3.

Płukanie winno być uskuteczniane tylko w bieżącej wodzie. Nie wolno pod żadnym warunkiem zanurzać naczynia do picia w wodzie, w której się już znajdują spłuczki z innych naczyń. O ile nie może być doprowadzony w miejsce płukania wodociąg, należy na ten cel ustawić dostatecznie obszerny rezerwoar z kurkiem, napełniony czystą wodą. Urządzenie do płukania winno w lokalu być w ten sposób umieszczone, aby każdy gość mógł naocznie się przekonać, iż naczynie do picia płucze się w czystej, bieżącej wodzie.

§ 4.

Urządzenie do płukania w bieżącej wodzie winno być utrzymane w bezwzględnej czystości.

§ 5.

Niniejsze rozporządzenie należy umieścić w każdym odnośnym lokalu na widocznem miejscu.

§ 6.

Niezastosowanie się do powyższego rozporządzenia podlega karze grzywny do 60 złotych, a w razie niemożności uiszczenia odpowiedniej kary aresztu.

§ 7.

Powyższe rozporządzenie wchodzi w życie po 4 tygodniach od dnia ogłoszenia. Równocześnie znoszę rozporządzenie z dnia 29 grudnia 1924 r. Dz. Urz. Woj. Pozn. Nr. 14 z 14 kwietnia 1925 r. str. 71, dotyczące czyszczenia i płukania naczyń do picia w lokalach restauracyjnych.

Poznań, dnia 5 grudnia 1927 r.

L. dz. 13188/27 VII. Wojewoda: **Bniński.**

Obwieszczenie w sprawie częściowego wywłaszczenia nieruchomości p. Adolfa i Augusta Gerstenkorn na rzecz Stoł. Miasta Poznania.

692.

Magistrat Stoł. Miasta Poznania wniósł do tut. Urzędu Wojewódzkiego podanie o wywłaszczenie części gruntu — księga wieczysta Kolumbia, karta XII — położonego w Poznaniu przy drodze Dembińskiej, będącego własnością pp. Adolfa i Augusta Gerstenkorn, a potrzebnego pod budowę grobli ochronnej wzdłuż lewego brzegu rzeki Warty w Poznaniu.

Ponieważ dotychczasowe pertraktacje Magistratu z wymienionymi właścicielami o wykupno tegoż gruntu z wolnej ręki nie doprowadziły do pomyślnego rezultatu, zarządzam niniejszem, w myśl pkt. 2 zezwolenia wodnoprawnego na budowę grobli ochronnej, udzielonego Magistratowi Stoł. Miasta Poznania przezemnie orzeczeniem z dnia 25 marca 1927 r. L. dz. 873/27 VIII. B., oraz z uwagi na to, że wymieniony grunt potrzebny jest dla celów dobra ogólnego, gdyż pobudowanie przez Magistrat grobli ochronnej leży w interesie publicznym, jak następuje:

Na podstawie art. 124 i 203 ustawy wodnej z dn. 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 936) wdrażam dochodzenie wodnoprawne w sprawie wywłaszczenia parceli o powierzchni 9 237 m² z nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej „Poznań-Kolumbia" tom I. karta 12, Nr. parceli katastralnej 28 i 29 jako własność pp. Adolfa i Augusta Gerstenkorn, zamieszkałych dawniej w Kobylepolu pod Poznaniem, obecnie w Niemczech, Potsdam, Kaiser-Wilhelmstr. 6.

Termin ustnej rozprawy, która w tym celu odbędzie się w Urzedzie Wojewódzkim w Poznaniu, ul. Gołebia 1, pokój Nr. 353a, wyznaczam na **dzień 20 stycznia 1928 r. o godzinie 10 przed południem.**

O ile przy rozprawie na podstawie oszacowania wartości parceli przez rzeczoznawców nie dojdzie do porozumienia miedzy interesowanymi, wydane zostanie po odbyciu rozprawy, według art. 203 ustawy wodnej, orzeczenie co do wywłaszczenia danej parceli z określeniem jej rozmiarów i powierzchni oraz wysokości odszkodowania.

Zawiadamiając o powyższem ponadto bezpośrednio wszystkich interesowanych, wzywam ich niniejszem do wzięcia udziału w wyznaczonej rozprawie ustnej osobiście względnie przez notarjalnie upoważnionych zastępców.

Zaznaczam, że interesowanym, którzy nie stawią się na wyznaczoną rozprawę, względnie którzy nie wniosą pisemnie do dnia rozprawy do tut. Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Robót Publicznych, uzasadnionych sprzeciwów, zarzutów, zastrzeżeń i żądań, przysługiwać będzie przeciwko ustalonemu przez władze wynagrodzeniu, na podstawie oszacowania niezainteresowanych znawców, tylko prawo w ciągu 3-ch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia — które zostanie wówczas wydane po myśli art. 203 Ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. wobec niedojścia do ugody miedzy interesowanymi — zwrócenia się do właściwego Sądu o oznaczenie wysokości odszkodowania w drodze postępowania sądowego.

Poznań, dnia 10 grudnia 1927 r.

L. dz. 3178/27 VIII. B. Wojewoda Poznański.

Przegminowanie parcel w powiecie czarnkowskim.

693.

Wydział Powiatowy powiatu czarnkowskiego na posiedzeniu dnia 28 kwietnia 1927 roku uchwalił na podstawie § 2 ust. 4 ordynacji wiejskiej z 3 lipca 1891 roku następujace parcele wydzielić z dotychczasowych a przydzielić do nowych obwodów gminnych, a mianowicie:

1. **do gminy Walkowice:**
   a) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Behle: 1018/0.242, 1019/0.261, 1020/0.261, do 1022/28, razem wielkości 4 56.57 ha;
   b) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Kruszewo: do 1022/28, do 1044/19, do 1045/20, wielkości razem 0.32.73 ha;
   c) parcele stanowiace własność Chmielnik Julian, Walkowice, a należące dotychczas do obwodu gminy Behle: 1021/0.242, wielkości razem: 0.39 81 ha;
   d) parcele stanowiące własność Publiczne Wody, a należace dotychczas do obwodu gminy Behle: do 1128/28, wielkości razem 0,39,50 ha;
2. **do gminy Romanowo górne:**
   a) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Schönlanke: 849/137, 850/137, wielkości razem 0,33,50 ha;

b) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie), a należące do tychczas do obwodu gminy Walkowice: 441/0.143, 415/73, wielkości razem 0,50,15 ha;

c) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Brzezno: 419/2, do 457/5 wielkości razem 0,22,05 ha;

d) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Sarbia: do 448/3 wielkości razem 0,61,43 ha;

e) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Kruszewo: do 448/3 wielkości razem: 0,21,02 ha;

f) parcele stanowiące własność Jehse Edward, Romanowo Górne, a należące dotychczas do obwodu gminy Schönlanke: 653/137, 846/137, 847/137, wielkości razem 1,55,45 ha;

g) parcele, stanowiące własność Publiczne Wody, a należące dotychczas do obwodu gminy Walkowice: do 442/73 wielkości razem: 0,71,76 ha;

h) parcele stanowiące własność Publiczne Wody, a należące dotychczas do obwodu gminy Schönlanke: do 442/73 wielkości razem 0,31,05 ha;

i) parcele stanowiące własność Publiczne Wody, a należące dotvchczas do obwodu gminy Sarbia: do 442/73, wielkości razem 1,18,48 ha;

3. **do gminy Romanowo dolne:**

a) parcele stanowiące własność Stude Agnieszka z d. Krüger Radosiew, a należące dotvchczas do obwodu gminy Hammer: 1007/0,32. wielkości razem: 0,36.10 ha;

b) parcele stanowiące własność Hoffmann Jan Hammer, a należące dotychczas do obwodu gminy Hammer: 1005/0.35, 1006/0.34, wielkości razem: 0,28.00 ha;

c) parcele stanowiące własność Both Jan, Radosiew, a należące dotychczas do obwodu gminy Hammer: 1008/0.31, 1009/0.31, 1010/0.30, 1011/0.29, wielkości razem 0,34,78 ha;

d) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Hammer dom 896/242, 634/78, do 1001/242, wielkość razem: 2,43,02 ha;

e) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Hammer: do 1001/242, 1003/0.77, 1004/0.77, wielkości razem: 1,15,69 ha;

f) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Białężyń: do 1002/230 wielkości razem: 0,05,59 ha;

g) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotychczas do obwodu gminy Huta: do 1002/230 wielkości razem: 0,43,08 ha;

h) parcele stanowiące własność Skarbu Państwa Polskiego (Inspekcja Dróg Wodnych w Czarnkowie) a należące dotvchczas do obwodu gminy Brzezno: 886/111, 889/242, wielkości razem: 0,20,94 ha;

4. **do gminy Sarbia:**

a) parcele stanowiące własność Publiczne Wody, a należące dotychczas do obwodu gminy Hammer: do 999/242, do 1000/242 wielkości razem: 0,69,68 ha;

5. **do gminy Brzezno:**

a) parcele stanowiące własność Michalsk Roman, Romanowo górne, a należące dotychczas do obwodu gminy Schönlanke: 447/0.137, wielkości razem 0,00.13 ha;

b) parcele stanowiące własność Brandt Adolf, Czarnków, a należące do obwodu gminy Hammer: 1012/0.77, wielkości razem: 0,52,24 ha.

Powyższe przegminowanie Wydział Powiatowy uznał za konieczne ze względów administracyjnych.

Czarnków, dnia 28 kwietnia 1927 r.

Wydział Powiatowy:

(—) W. Cegiełka. (—) Andrzejewski, (—) Cilski (—) Siliński, (—) Prell.

*

Za zgodność odpisu:

Czarnków, dnia 6 grudnia 1927 r.

Sekretarz Wydziału Powiatowego: **Nowak.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej w Poznaniu, ulica Składowa 3.